

ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ

ΟΙ τύποι οί sui generis, οί ιδιόρρυθμοι, οί ἐκκεντρικοί, οί ἔχοντες κάτι τι τὸ ἀποκλειστικῶς ἰδικόν των, οί προικισμένοι μὲ κάτι τι τὸ ἐξαιρετικόν, οί μὴ ὁμοιάζοντες μὲ τὰ ἄλλα κοινωνικὰ νευρόσπαστα, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν τυφλὰ τὸ ἔν κατόπιον τοῦ ἄλλου τὸν ἴδιον δρόμον καὶ πιθηκίζουν τὰς ἐξεις ἀλλήλων· οί τύποι οί διακόπτοντες τὴν μονοτονίαν τῶν ἀθηναϊκῶν κέντρων, οί ἐφελκύνοντες τὴν προσοχὴν, τὸ ἐνδιαφέρον, συχνὰ τὴν συμπάθειαν, πολλάκις τὸν θαυμασμόν· οί τύποι αὐτοί, οί σκορπίζοντες γύρω των τὴν χαράν, τὴν φαιδρότητα, τὴν ζωὴν, ἐκλείπουν φεῦ! ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ποῖος δὲν ἐγνώρισε καὶ ποῖος θὰ λησμονήσῃ, ποτὲ τὸν μακαρίτην Ὁθῶνα Ἡλιόπουλον, τὸν ξιφομάχον, τὸν ὠραῖον καὶ ἄλκιμον καὶ εὐρύστερνον καὶ ἀρεϊμάνιον ἄνδρα, μὲ τὸ ψαρὸν ὑπογένειον καὶ τὸν ὑψηλὸν πῖλον, τὸν ὁποῖον καμμία μόδα δὲν ἴσχυσε νὰ καταρρίψῃ τῆς κεφαλῆς του, τὸν ἀνοικτόκαρδον καὶ ἀγαπητὸν λεβέντην, τὸν διαχυτικώτατον γλεντσέν, μὲ τὰς μυθιστορικὰς περιπετείας του καὶ τὰ χαριτωμένα ἀνέκ-

δοτά του, τοῦ ὁποίου ὄλος ὁ βίος ὑπῆρξεν εἰς διηνεκῆς γέλωτος καὶ ἀγάπῃ πρὸς τὴν ζωὴν, καὶ ὁ ὅποιος ἔρρευσεν ἐν μέσῳ τῶ. ὄπλων, τῶν συμποσίων, τῶν ἐρώτων, τῶν ἵπποτισμῶν, τοῦ ὠραίου φύλου, τῶν ἀσμάτων, τῆς χαρᾶς καὶ τῶν φαιδροτέρων ἐπεισοδίων ;

..

Καὶ πράγματι· ὁ Ὄθων ἐγεννήθη τέσσαρας αἰῶνας βραδύτερον ἀφ' ἑ,τι ἔπρεπε. Ἐπρεπε νὰ ζῆ εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἵππωντινης, τὴν ὁποίαν τόσον θαυμάσια ἀντεπροσώπευε κατὰ τοὺς πεζοὺς τούτους χρόνους. Κἄποτε, εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, εἰς ἓνα χορὸν μετημφισμένων, ὁ Διοικητῆς — Πασᾶς ἐζήτηε νὰ ἀποσπάσῃ αὐθαιρέτως τὴν προσωπίδα μιᾶς κυρίας. Ὁ Ὄθων ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἀνυπερασπίστου ἀγνώστου, καὶ μετὰ τινὰς λογομαχίας, ἐχειροτόνησε τὸν Πασᾶν κατὰ τρόπον πανηγυρικώτατον, φιλοδωρήσας αὐτῷ ἐν ἡρωϊκῶν ξυλοφόρτωμα. Μαντεύετε ποία τύχη ἀνέμενε τὸν τολμητῆραν ἵπποτην. Ἄλλ' ὁ Ὄθων, πρὶν ἢ ἐκρχῆ φοβερά ἢ μῆνις τοῦ ὑπερόπτου πασᾶ, διολισθήσας ἀπὸ στέγης εἰς στέγην κατώρθωσε νὰ φυγαδευθῆ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὑπασπιστάς τοῦ Διοικητοῦ, οἱ ὅποιοι τὸν ἐλάτρευον καὶ ἦσαν ξετρελαμένοι μαζί του. Ἄλλοτε, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκάθητο μόνος εἰς τι καφενεῖον, ἔνθα ἔξ - ὀκτῶ Γάλλοι παρέκει ἠθύθμουον ζυθοποτούντες καὶ ὑβρίζοντες τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ὄθων δὲν χάνει καιρὸν ἐγείρεται, θραύει τὸν ὀξῶδη πόδα μιᾶς καθήκλας καὶ πάλλων αὐτὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του στρώνει τοὺς καλοὺς σου Γάλλους ἐμπρὸς καὶ τοὺς στέλλει μετ' ὀλίγον κακῶς ἔχοντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ! Κἄποτε πάλιν ἐδῶ, παρὰ τὸ Μοναστηράκι, ἐτσάκισε 'ς τὸ ξύλο τρεῖς γαύρους ρώσσοις ἀξιωματικούς, διότι ὁ εἰς ἔξ αὐτῶν ἀντι νὰ τῷ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὴν ἀπροσεξίαν, μετ' ἧς τὸν ἐπάτησε καὶ τοῦ ἐρρύπανε τὸ ὑπόδημα, ἔκρινε προτιμότερον νὰ ἐκστομίσῃ σκληρὰν ὕβριν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

Ἀπὸ τοιαῦτα ἀνέκδοτα, κωμικοτραγικά, ἀπρόοπτα, χαρικτηριστικά τοῦ ἀδαμάστου θάρρους του καὶ τῆς ἵπποτικῆς του ὑπερηφανείας, γέμει ὄλος ὁ βίος του.

..

Ἡ Κυβέρνησις, νέον ἔτι, τὸν εἶχεν ἀποστείλει εἰς Μασσαλίαν διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν μηχανικὴν. Ἄλλ' ὁ Ὄθων μετὰ τινὰ ἔτη ἐπανῆλθε δεινὸς χειριστῆς τῆς σπάθης καὶ τοῦ ξίφους. Ἡ νεολαία τὸν εἶχε περιστοιχίσει καὶ οὗτος ἔσπευσε νὰ τῷ δώσῃ μαθήματα ὀπλοασίας, πρεσβεύων τὸ δόγμα «Νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγίει». Ἐνωρὶς ὅμως ἤρχισε νὰ πλήττῃ εἰς τὸν πεζὸν βίον τῶν Ἀθηναίων. Τοῦ ἦλθεν ἡ ὄρεξις νὰ ταξιδεύσῃ καὶ νὰ ριφθῆ εἰς περιπετειάς. Μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀνατολικὴν Ῥωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν. Ὄθεν διήρχετο, ἐγένετο ὁ ἦρωις χαριστάτων καὶ κωμικοτραγικῶν ἐπεισοδίων, ὧν ἀφορμὴ ἦτο ἡ ὑπεράσπισις κανενὸς ἀδυνάτου πιεζομένου, ἢ λόγοι φιλοτιμίας, ἢ ὀμηρικῆ τις διεκδι-

κτισις γυναικειάς συμπαθείας — διότι ἀληθῶς ὁ Ὅθων ἦτο ὁ λάτρης, ὁ ὕμνητής, ὁ ἱπποτικὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ὠραίου φύλου.

Ἐπανακάμφας εἰς Ἀθήνας διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ὀπλαστικῆς εἰς τὰς στρατιωτικὰς σχολὰς, ἴδρυσε δὲ καὶ αἴθουσαν μαθημάτων διὰ τὴν εὐὴ ἡγμένην νεολαίαν. Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ μαθήματος ἦτο ὁ σοβαρὸς καὶ ἐπιβλητικὸς καθηγητής. Ἄλλ' ὅταν τὸ μάθημα ἐπερατοῦτο, ὁ Ὅθων ἦτο ὁ ποθητὸς φίλος, ὁ εὐχάριστος συνομιλητής, ὁ περζήτητος γλεντζές. Διὰ τὰς πρὸς τὰ ὄπλα δὲ ἐκδουλεύσεις του ἡ πολιτεία τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶχε δώσει πολλὴν προσοχὴν. Δὲν τὸν ἠλέκτριζον τοιοῦτου εἶδους ψευδοφιλοδοξίαι. Αὐτός, μετὰ τὰ ὄπλα ἠγάπα τοὺς καλοὺς φίλους, τὰ γλέντια, τὸ τραγοῦδι, τὰ γέλοια, τὴν ἀνοικτὴ καρδιά, ἐλάτρευε δὲ πρωτίστως καὶ μετὰ πάθους τὴν γυναῖκα. Καὶ τὴν ἠγάπα ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, κατὰ τὰς τελευταίας του ἀκόμη στιγμὰς, καίτοι κατατρυχόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ φθίνων ὑπὸ δεινοῦ νοσήματος, ἐχαριτολόγει γελῶν :

— Ἄν καὶ δὲν φοβοῦμαι τὸν Χάρο, διότι θὰ τὸν πάρω κυνῆγι μὲ κίβηνα σπαθί, ἐν τούτοις ἂν μὲ νικήσῃ, θέλω νὰ σκεπάσετε τὸν τάφον μου μὲ τὰ σπαθία μου καὶ μὲ κορσέδες γυναικειούς !

..

Καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς χαρᾶς, τοῦ ἔρωτος, τῆς καλῆς συντροφιάς, τῆς ἀμεριμνησίας, καμμία λύπη δὲν ἴσχυσε νὰ τοῦ σκιάσῃ, παρὰ μία μόνον, ὅταν εἰς ἡλικίαν ὀπωσοῦν προλωρημένην, ἀφέθῃ νὰ περιπλακῆ, εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου ! Ὁ Ὅθων, ὁ ὁποῖος ἔγραφε καὶ ποιήματα ἰδιωτικῆς ὄλης φύσεως, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος γελῶν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρουν μόνον εἰς στενὸν κύκλον φίλων, εἶχε τελευταῖον γράψῃ καὶ τὸ ἐξῆς, ὅταν πλεόν τὸ ἐπερχόμενον ἀφ' ἐνὸς γῆρας καὶ τοῦ Ὑμεναίου αἱ ἀλύσεις ἤρχισαν νὰ τοῦ ἐνσταλόζουν εἰς τὴν ψυχὴν τὰς πρώτας σταγόνας τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἐκ τοῦ ποήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν εἶδος ὡς εἰπεῖν ἀπολόγου, παραδίδω εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς ὀλίγας ἄδῃς στροφάς, εἰς τὰς ὁποίας συσφίζεται ὅλος ὁ χαρακτηριστικὸς βίος τοῦ καυμένου τοῦ Ὅθωνος !

Τὰ χροσωμένα μου μαλλιά, λευκὰ τὰ βλέπω τώρα
 κι' ἀκούω νὰ κτυπᾷ σιγὰ τοῦ γήρατος ἡ ὥρα.
 Γιατί, νεότης, μ' ἄφησες ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου ;
 μήπως ἐπεριφρόνησα ποτὲ τὰ θέληγιά σου ;
 Εἶπέ μου τί ἐξήλευσες κ' ἐγὼ σοῦ τὸ ἠρηθῆν ;
 μήπως καὶ δὲν ἠγάπησα ; μήπως δὲν ἠγαπήθην ;
 μήπως καὶ δὲν ἐφίλησα ξανθὲς καὶ μαυρομάτες ;
 ἢ μήπως εἰς τὰ γλέντια μου δὲν ἄδειασα κανάτες ;
 Χαμόγελο ποτὲ γλυκὸ μου ἔλειψ' ἀπ' τὰ χεῖλη
 κι' ἀπὸ τὸ πλάϊ τῆς καρδιᾶς ἀγαπημένοι φίλοι ;

τὴν νύχτα δὲν τὴν ἔκαμα χαριτωμένη ἡμέρα
καὶ ἔτρεχα σὺν τῷ πουλί ποῦ τρέχει στὸν ἀέρα ;
Δὲν χόρευα μὲ τὰ βιολιά, μὲ λύρες, μὲ ζουρνάδες ;
Στῆς γειτονιῆς δὲν ἔκανα τὴ νύχτα πατινάδες ;
Ἄχ ! σ' ἓνα μόνο ἔσφαλα — φρικτὴ ἀνοησία ! —
ποῦ χόρευα τὸν ἄχαρο χορὸ τοῦ Ἑοαΐα !!!
Ἦταν χορὸς χωρὶς βιολιά, χορὸς χωρὶς τραγούδια,
καὶ μοῦ φορέσαν στέφανα μὲ ψεύτικα λουλούδια !!

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἀτυχὴς Ὁθών· ἓνας τύπος ἀλησμόνητος ἀπολέ-
σθεις καὶ μὴ ἀντικαθιστάμενος πλέον !

Δ. Γ. ΠΟΣΕΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Δ ΕΙΛΙΝΟ ἀνοιξιῦτικο.

Ὁ Ἥλιος ὄλοσιτρόγγυλος, κατακόκκινος, σκορπίζει
ἄφθονον τὸν χρυσὸν του. Καὶ σπείρει τὸ θάλλπος, τὴν ζωὴν,
τὴν γονιμότητα. Μυριάκινος φωτιστέφανος λιποτακτεῖ ἀπὸ
τὸ πρόσωπόν του καὶ πηροπολεῖ τὰ βουνὰ καὶ ἡ θάλασσα
ἀκτινοβολεῖ καὶ ἡ γῆ τριγύρω ἀγάλλεται, ὄργᾳ, ἀναπνέει.

Ὁ Ποιητὴς μελαγχολικὸς κάθηται εἰς τὸ μικρὸ χαμηλὸ
μπαλκονάκι τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ του, ποῦ βλέπει πρὸς
τὴν Δύσιν. Παρακολουθεῖ τὸν μεγαλοπρεπῆ δρόμον τοῦ
Ἥλιου καὶ βλέπει εἰς τὴν βραδεῖαν πορείαν του τὴν πο-
ρείαν τῆς Δημιουργίας, ἡ ὁποία βαίνει μὲ τὸν ἴδιον πά-
ντοτε σκοπόν, πρὸς τὸ ἴδιον πάντοτε τέρας... Καὶ πα-
ρομοιάζει τὸν Ἥλιον μὲ τὴν Πρόοδον — Ἥλιον τῆς Ἐπι-
στήμης καὶ τῆς Τέχνης — καὶ πάντοτε διακρίνει μίαν
βραδύτητα, διαβλέπει μίαν ἐκμηδένισιν...

Καὶ ἐνῶ ἀντικρύζει τὸν Ἥλιον, τὸν ὄλοσιτρόγγυλον, τὸν